

Kvinner for Kristus, Kamerun

Fortellingen beskriver hvordan kirken i Kamerun kan bidra til å gjøre en forskjell for kvinner som har en vanskelig hverdag. Ved at de er med i Den Evangelisk Lutherske Kirke sin kvinnebevegelse 'Kvinner for Kristus' blir de myndiggjort. De underviser hverandre i bibelske og sosiale tema og blir styrket til å utøve omsorgstjenester gjennom et organisert nettverk. Å vise omsorg er viktig i en afrikansk sammenheng. Kvinnenes praksis i kvinnebevegelsen har store ringvirkninger i kirke og samfunn, i hjem og lokalmiljø. I denne historien møter vi en gutt på 16 år som forteller om sin mor som er en av disse Kristuskvinnene. Hun og tusenvis av andre samles hver uke i små grupper i kirker og private hjem. De fleste er fattige jordbrukskvinner, men de nyter stor respekt i nærmiljøet sitt.

I dag ble jeg sendt hjem fra skolen. Foreldrene mine hadde ikke betalt skolepenger for dette halvåret. Jeg er 16 år, heter Badiko, spiller fotball i fritida og går i 1. videregående. I klassen min er det flest gutter, men det er og blitt vanlig for jenter å gå på skole her i Nord-Kamerun. Mor ble sint og lei seg da jeg var blitt hjemsendt. Hun minnet meg på historien hun har fortalt oss barna så mange ganger før.

Da hun var liten, kom det misjonærer til landsbyen hennes. De bygde en skole og ville at alle barna, også jentene, skulle få lære å lese og skrive. Men faren nektet henne skolegang. I stedet måtte hun arbeide på åkeren. Hun var misunnelig på guttene som fikk skrive med kritt på tavla. Mor sier at heldigvis har tidene forandret seg. Hun har ett mål. At ingen av barna hennes skal bli som henne, - som ikke kan skrive navnet sitt. Hun er analfabet.

Mor har født åtte barn. To av dem er døde, men så bor det fem andre barn hos oss som er slektningene våre. Foreldrene deres er døde av aids. Vi barna hjelper til med matlaging, soper inne i huset og på gårdsplassen. Vi vasker våre egne klær i bekken. Mor vil at hjemmet vårt skal være rent og ryddig, inne og ute. Det har hun lært i kirka. Dit går hun hver mandag i ei kvinnegruppe. De kaller seg Kvinner for Kristus. Da mor var syk for noen uker siden, kom noen av disse kvinnene hjem til oss. Jeg satt ute på gårdsplassen og hørte hva de holdt på med inne i stua der mor lå på matta si på golvet. De sang for henne. De bad til Gud om at hun måtte bli frisk igjen. De bad om at Gud måtte være hos henne så hun ikke skulle være redd. De hadde også med en gave. Det var penger som de hadde samlet inn så hun kunne betale for medisiner. Vi har ikke god råd. Far jobber bare av og til, - når han finner noen som kan gi han jobb en dag eller to. Noen ganger er han sammen med mor på åkeren. Men avlingen de selger er ikke nok til å betale mat, klær, skolepenger og medisiner for 11 barn.

Mor var så glad da kvinnene hadde besøkt henne og bedt for henne. Hun sa det var akkurat som om hun ble frisk igjen. At det var så fint å være sammen med noen som hørte på hvordan hun hadde det og som brydde seg om henne. Mor har et strevsomt liv. Derfor gleder hun seg til hver gang hun skal i kirka og være sammen med kvinnegruppa si. Hun har også mange ganger vært på sykebesøk hos de andre, hjemme hos dem eller på sykehuset. Når noen dør, og det skjer jo ofte her hvor jeg bor, så hjelper Kvinner for Kristus-damene til med å stelle kroppen til den avdøde. De sørger, ber og synger for familien og lager mat til de som kommer i begravelsen. Selv om jeg bare er 16 år, har jeg vært i mange begravelser. Alle vennene mine har noen i familien eller i slekta si som er døde av aids. Foreldre dør, unge dør. Vi sier at 'aids herjer i nabolaget vårt'. Her jeg bor er det mange foreldreløse barn på grunn av aids.

Noen ganger må mor tale på møtene i kvinnegruppa. Kanskje virker det litt underlig at hun kan tale og ha framlegg om et tema når hun ikke kan lese? Nei, det er det ikke, for kvinnene i gruppa har en strategi. De har et hefte med ett tema for hver uke. Heftet inneholder bibelhistorier og spørsmål om hva de kan lære av det de har lest. Og heftet har tema om helse og familie, hygiene og matlaging, hva vi må gjøre for ikke å bli smittet av aids, og tema om at det er viktig å jobbe for å kunne spise hver dag og at barn må få gå på skole. De snakker om alt mulig disse damene, og jeg har lest mye i det heftet.

Hvorfor har jeg, en gutt på 16 år, lest i et kvinnehefte? Fordi de har en strategi, sa jeg. For at slike som mor, som er analfabet, også skal kunne ha framlegg i gruppa. Mor låner heftet med seg hjem når hun skal forberede seg. Men hun kan jo ikke lese, så derfor gjør jeg det for henne, leser ukens tema. Hun sitter stille og lytter. Hun prøver å huske alt. Når mandagen kommer, går hun til kvinnegruppa, har framlegget sitt og lærer bort det hun husker og selv har lært. Hun er stolt fordi hun også får undervise de andre.

Det er mange i kvinnegruppa som ikke kan lese. Vi har ingen bøker hjemme hos oss, bare en bibel og salmeboka som vi tar med til gudstjenesten hver søndag. Men når mor tar med kvinneheftet, kan jeg lese litt der. Det står om ting jeg aldri har hørt om. At kirken som vi går i er medlem i en svær organisasjon som finnes rundt om i hele verden. Organisasjonen heter Det Lutherske Verdensforbund. Det er kult at vi i Kamerun er med i et fellesskap med kristne over hele verden.

Før var det mange misjonærer i Kamerun. Nå er det nesten ingen. På ungdomsskolen har jeg lært at de første norske misjonærene kom til Kamerun i 1925. Snart 100 år siden! Da de bygde den første kirka i Ngaoundéré der jeg bor, var det bare sju kamerunske som var døpt i byen. Likevel bygde de ei kirke med plass til ca fire hundre. I dag er det mange kirker i

byen min og mange kirker over hele landet. Mer enn 50 % av befolkningen er kristne, 20 % er muslimer, og over 20 % tilhører tradisjonelle religioner. Når det er søndag, er kirkene våre helt fulle, og mange steder må de til og med ha to gudstjenester for at det skal bli plass til alle. Det er særlig mange unge som kommer. Gospel Singers, koret som jeg er med i på videregående, synger ofte på gudstjenester. Sjekk nettet, 'Gospel Singers, Ngaoundéré, Cameroun' og hør oss synge! Koret har vært på turné i Norge flere ganger.

Kvinner for Kristus ble dannet i 1975, samme år som kirka vår, Den Evangelisk Lutherske Kirke, ble selvstendig. Det betyr at det ikke lenger er misjonærer som bestemmer i kirka. I dag har vi bare kamerunske prester. Kvinner for Kristus har over 25 000 medlemmer, og det finnes ei kvinnegruppe i alle menighetene våre. Når mor kler seg i uniformen de har, kan jeg se at hun er stolt. Det er en bluse og et stort stykke tøy som hun knytter rundt livet til skjørt. Når kvinnene kommer i uniformen sin, er det ingen som er i tvil om hvem de er. De markerer tydelig sin identitet. På uniformen har de symbolet sitt, et kors, en åpen Bibel og foldede hender. Det sier vel egentlig alt om hvem de er, at de vil tro på Jesus, be til han, lære av han og bruke sine liv og sine hender for å gjøre livet litt lettere for andre.

Til ledere

Teksten over er skrevet med tanke på at den skal kunne leses slik den er. I etterkant vil det være nyttig å stille noen spørsmål til refleksjon i smågrupper. Det kan være rene faktaspørsmål men kanskje vil det være mest gunstig å utfordre dem til å snakke om hva det var i fortellingen som gjorde inntrykk. Et slikt åpent spørsmål vil kunne inkludere mange i samtalen fordi historien berører eksistensielle spørsmål i forhold til tro og hverdag, - og i forhold til de livsbetingelser mange lever under i år 2012.

1925: De første misjonærer til Kamerun utsendt av Det Norske Misjonsselskap (NMS).

1960: Den Evangelisk Lutherske kirke i Kamerun (EELC) blir dannet som resultat av norsk og amerikansk misjon, NMS og American Lutheran Church (ALC). EELC får sin første kamerunske leder, kirkepresident, og det er nå tre likeverdige partnere som samarbeider.

1975: EELC blir selvstendig og overtar ledelsen og ansvaret for arbeidet, for personell, kirker og institusjoner som skoler, sykehus og poliklinikker.

1975: Femmes pour Christ (FPC), Kvinner for Kristus, blir dannet. Arbeid blant kvinner har eksistert i mange år, men blir nå organisert i en egen bevegelse.

2012: Ca 25 000 medlemmer i kvinnebevegelsen. De er organisert i smågrupper i alle lokalsamfunn der det finnes en EELC menighet. Fokus på opplæring og diakonal

omsorgstjeneste. De bidrar betydelig til kirkens økonomi gjennom sine ukentlige ofringer i kvinnegruppene og ved andre tiltak. Hvert år gis det ut et nytt hefte til bruk i de lokale gruppene. Dette heftet sikrer jevn undervisning om bibelske tema og sosiale utfordringer i hverdag og samfunn. En gang i året har kvinnene ansvar for å lede hele gudstjenesten, liturgi, tekstlesning og preken, i sin lokalmenighet. Dette er en dag de ser fram til med stolthet og glede. Ei kvinne er ansatt som president for å lede kvinnearbeidet på nasjonalt plan. 6. mai 2012 ble de første tre kvinner i EELC ordinert til prestatjeneste.

Terese Bue Kessel, Stipendiat ved Misjonshøgskolen i Stavanger

terese.bue.kessel@mhs.no